

ЗАВРЪЩАНЕ ВЪ ТРАКИЯ

Най-после всички поробени български земи сж свободни. Свободна е и Бѣломорска Тракия, въ която българинътъ събира две жътви, и овцата се ягни два пѣти въ годината. Надъ нея грѣе южното слънце. Гроздето ѝ е сладко като медъ, а маслиновитѣ гори даватъ хубавъ и лековитъ плодъ. Най-хубавиятъ тютюнъ се ражда въ Тракия. Тая земя е стара жълтица, която блести срѣдъ челото на България.

Затова радостъта на чичо Стоянь бѣжанецътъ нѣмаше край. Дошълъ е часътъ, той да се върне въ родната си кѣща, на бащиния си имотъ. Отъ първия день на свободата той се заgotви да се завърне въ селото си.

Презъ една пролѣтна утринъ нова, писана каруца трѣгна на пѣтъ. Прехвърли старата граница, смѣкна се отъ гърба на планината и препустна изъ златната Тракия. Къмъ обѣдъ тя навлѣзе въ голѣмо, изоставено село и спрѣ срѣдъ разграденъ, буренясалъ дворъ. Отъ нея слѣзоха чичо Стоянь и момчето му Радко. Чичо Стоянь огледа цѣлия дворъ, спрѣ се предъ срутената кѣща и въздъхна:

— О, Боже, много е тежко да гледамъ тия скѣпи развалини! Защо си оставилъ хубавия ни домъ да рухне? Защо си търпѣлъ толкова години чужденци на бащината ни земя? Прости ми, че така приказвамъ. Мжчно ми е, много ми е мжчно!..

Радко се притисна до колѣното на баща си и го попита:

— Татко, тази ли е нашата кѣща?

— Тя е, синко! Виджъ, враговетѣ сж я съборили!

Бащата и синътъ обиколиха рухналата кѣща, разгледаха запусѣлата градина, погледнаха въ дворния кладенецъ и отъ мжка излѣзоха на полето да се разгушатъ.

Щомъ се изкачиха на близкия хълмъ, и предъ тѣхъ се ширна Бѣлото море. То бѣ синьо и свѣтло като чистото пролѣтно небе. Радко плѣсна радостно ржце и извика:

— Татко, много е хубаво Бѣлото море!

— То е най-хубавото море, синко! Тая свѣтла вода ще направи България богата и велика!

— Татко, азъ ще стана морякъ и цѣлъ животъ ще плувамъ изъ Бѣлото море!

— Всички момчета трѣбва да станатъ моряци, за да бранятъ топлото българско море отъ враговетѣ!

— Ще отида да го видя отблизо!

Радко изтича покрай една нива, спрѣ до брѣга на морето, на прѣска лицето си съ вода и весело се провикна. Бѣлото море чу детския му гласъ, раздвижи широкия си и синъ грѣбъ и плисна въ краката му. Една бѣлоснѣжна чайка кацна върху кроткитѣ вълни и се залюлѣ като въ детска люлка. Чичо Стоянь и той дойде при Радко, примига срещу слънцето и рече на сина си:

— Радко, цѣлъ животъ да помнишъ нашето завръщане край Бѣлото море! Както синята вода изпуска искри и се радва на сво-